

Страшниягъ гостенинъ цѣлъ побѣлѣлъ отъ ядъ.

— Да, азъ въ единъ мигъ мога да изгоря не само пода и тебе, но и цѣлата кѣща, цѣлото село, цѣлата гора!... — изгърмѣлъ той.

— Тогава махни се отъ тука! — извикалъ пакъ Жоржъ, и сърдитъ тупналъ кракъ по пода.

И въ сѣщата минута станало нѣщо ужасно. Силна свѣтлина озарила цѣлата стая; на Жоржа се сторило, че страшниятъ великанъ го хваща съ огненитѣ си ржцѣ: гръмотевица го оглушила, а Жоржъ падналъ въ несвѣсъ на пода...

Когато се свѣстилъ, до леглото му стояла майка му. Тя била разтревожена и блѣдна.

— Мамо! — обадилъ ѝ се Жоржъ, — какво ми е?

И тогава тя му разказала, че въ врѣме на бурята, когато тя и баща му били на работа, а Жоржъ останалъ въ кѣщи самъ, мълния подпалила кѣщата имъ и че баща му, който пристигналъ тъкмо на врѣме, едва успѣлъ да изнесе отъ горящата кѣща клетия Жоржъ...

Слушалъ Жоржъ тоя разказъ и си спомнилъ огнения човѣкъ — Духа на мълнията, но нищо не казалъ на майка си за това.

Той добрѣ запомнилъ думитѣ, що му казалъ Духътъ на мълнията: „Азъ съмъ по-силенъ отъ всички люде вземени наедно, и човѣкътъ не може ме побѣди“.

И когато Жоржъ почналъ да се учи, той залегналъ най-много да учи страшната сила на тоя огненъ човѣкъ. Училъ се той много години и най-сетнѣ узналъ, кой и що билъ тоя „Духъ на мълнията“; узналъ още и какъ трѣба да се усмирява той и какъ да го направи свой вѣренъ слуга...

— А сега, — добави бащата, — азъ нѣмамъ врѣме да ти разкажа края на тая история; другъ пѣтъ ще ти разкажа, що узналъ мѣничкиятъ Жоржъ отъ научнитѣ книги за „Духа на мълнията“...

(Слѣдва въ VIII кн.).

Прѣв. А. Д-въ.